

NEDELJIVI ČOVEK

(odlomak)

Toliko vitak da ga
nećeš prepoznati,

počeo je da priča viceve o bogu
i sam da pere zube.

Kada hoda
čini to povijen,
kao da beži
od svoje porodice.

I, tokom izvesnog vremena, dok je
bio nem,
s podočnjacima
i modricom na glavi,
pomislio sam da će ponovo otići kad se probudi.

Danas smo ga obrijali.
Namazali smo ga kremom jer je suv
i telo mu širi miris
kakav ne bih mogao da opišem
pređe na mene
i ne napušta me kada dođem kući
i večeram sa svojom ženom,
miris mog oca.

Ponekad mu stavimo kapu.
O njemu brinu moja braća, moja
dva brata, mada nas ima petorica.

Kada je već mesec dana bio u krevetu počeli su
da vode dnevnik
o njegovoj bolesti,
ali ja nisam učestvovao.

„Tokom današnje tročasovne posete“,
napisao je moj brat
i osetio sam krivicu što mu nisam pružio više,
jedva sat vremena mog monologa.
Osećao sam kao da izmišljam nekog oca
izgovarajući se tim starim
poznatim telom,
kao da izmišljam,
usput,
jer dok sam ti govorio postajao sam
svestan da postojim zbog tebe,
a da tebi ništa ne predstavljam.

Nije trebalo da odrastem,
da se odvojim od oca.
Mislim da smo se takmičili.
Ti si bio tehnokrata,
a ja pesnik. Nisam ti bio po volji.
Bio je to dvoboj dvojice posvećenika
s reproduktivnom primesom:
bio si stari majmun koji štiti svoju ženku.
Tvoj predstavnik, u ovom slučaju,
bila je jedna mlada Meksikanka.

Moja žena je starija od mene.

Na porodičnoj večeri rekao si
da imam kompleks zbog starijih žena
jer je moja tadašnja devojka
bila dve godine starija od mene
(imao sam 21).

U svakom slučaju
bio si kreten.

Ali sada nisi. Sada te volim.
I ne kažem to u šali, mada
dozvoli mi da zadržim za sebe
izlive nežnosti.

Voleo sam te kada si me prepoznao
u bolnici: sine moj!

– Kako se zovem?

– Herardito!

Smestio sam te u krevet
i gledao si me s ljubavlju
i grubim glasom se pohvalio
bolesniku u krevetu pokraj tvog.
– Divnog sina imam.